

בס"ד. כ"ט אלול ה'תשכ"ב, ליל ערב ראש השנה ה'תשכ"ג

(הנחה בלתי מוגה)

גדולה הכנסת אורחים מהקבלת פני שכינה, דכתיב¹ ויאמר אדני² אם נא מצאתי חן בעיניך אל נא תעבור וגו'², והיינו, שאע"פ שהי' אצלו הענין דהקבלת פני שכינה, כמ"ש וירא אליו הוי', מ"מ, הניחו (להקב"ה) והלך לקבל האורחים³, כיון שהכנסת אורחים גדולה מהקבלת פני שכינה. ולהבין גודל מעלת הענין דהכנסת אורחים, יש לבאר תחילה גודל מעלת הענין דהקבלת פני שכינה, שזהו"ע דוירא אליו הוי', שעפ"ז יוכן גודל הענין דהכנסת אורחים שגדולה יותר מהקבלת פני שכינה.

(ב) והענין בזה, כפי שמבאר כ"ק אדמו"ר הצמח צדק (בעל יום ההולדת)⁴ במאמר ד"ה וירא אליו הוי' שנדפס באור התורה⁵, בפירושו דברי הגמרא⁶ הקב"ה ביקר חולים דכתיב וירא אליו הוי' באלוני ממרא גו' (יום שלישי למילתו הי' ובא הקב"ה ושאל בשלומי⁷), שענין⁸ החולים בעולמות עליונים הוא כמ"ש סמכוני באשישות גו' כי חולת אהבה אני, שבחינת חולת אהבה היינו שהאהבה להקב"ה חודרת אותו (נעמט אים דורך) כ"כ עד שנעשה חולה. וענין זה שייך בדרגות הכי עליונות, כידוע¹⁰ מ"ש בכתבי האריז"ל¹¹ שחולה בגימטריא מ"ט, שמורה על דרגא שישנם כל מ"ט שערי בינה בשלימות, ואף שלכאורה הרי זו דרגא היותר נעלית שיכולים להגיע אלי', כמארז"ל¹² חמשים שערי בינה נבראו בעולם וכולם ניתנו למשה חסר אחת (מ"ט), שנאמר¹³ ותחסרהו מעט מאלקים, מ"מ, הרי זה עדיין בבחי' חולה (בגימטריא מ"ט), כיון שחסר שער החמשים. ואדרבה, כיון שנמצא בדרגא כזו שיש לו ענין הבינה בשלימות,

1) וירא יח, ג.

2) שבת קכז, סע"א. וראה שבועות לה, ב.
רמב"ם הל' אבל פי"ד ה"ב. וראה בארוכה לקו"ש ח"ג ע' 765 ואילך; חכ"ה ע' 70 ואילך (מהשיחות שבהתוועדות זו).

3) פרש"י שבת שם.

4) ראה בהשיחה שלפני המאמר, שהצמח צדק הי' נוהג לומר חסידות ביום הולדתו, ערב ר"ה (סה"ש תש"ד ע' 162).

5) וירא פח, ב ואילך.

6) סוטה יד, א.

7) פרש"י ר"פ וירא — מב"מ פו, ב.

8) ראה גם תו"א יתרו ד"ה משה ידבר (סת, א).

9) שה"ש ב, ה.

10) ראה גם לקו"ת ברכה צו, ב.

11) טעמי המצוות פ' וירא.

12) ר"ה כא, ב.

13) תהלים ח, ו.

מ"ט שערי בינה, אזי מבין הוא ביותר שישנו ענין נעלה יותר שלא השיג עדיין, שהו"ע שער החמשים, ומצד זה נעשה אצלו חולת אהבה ביותר.

וזהו גם מ"ש הצמח צדק בשרש מצות התפלה¹⁴ בענין האהבה רבה דבחי' מי לי בשמים ועמך לא חפצתי בארץ¹⁵, שלא לחפון שום דבר זולתו ית', ולא אפילו שמים וארץ שהם ג"ע עליון ותחתון, אלא תהי' האהבה רק לו ית' לבד דהיינו למהו"ע ית' ממש, וכפי שמוסיף, שכך הי' נשמע הלשון ממורנו ורבינו נ"ע בדביקותו שהי' אומר בזה"ל איך וויל זע גאָר ניסט איך וויל ניט דאַיין ג"ע איך וויל ניט דאַיין עוה"ב כו' איך וויל מער ניט אַז דיך אַליין, והיינו, שדביקותו של אדמו"ר הזקן באופן דמי לי בשמים ועמך לא חפצתי, שאינו חפץ בג"ע ועוה"ב, שהו"ע מ"ט שערי בינה, כי אם במהו"ע ית' ממש, שהו"ע שער הנו"ן, היא בבחי' חולת אהבה.

וְעַז"נ סמכוני באשיות גו' כי חולת אהבה אני, היינו, שכאשר ישנו הענין דחולת אהבה, אזי צריך להיות הענין דסמכוני באשיות, שהו"ע התגלות אור א"ס ב"ה מדרגא נעלית יותר ממ"ט שערי בינה (בגימטריא חולה), שגילוי זה הוא רפואה לחולת אהבה זו. וזהו מש"נ וירא אליו הוי', לבקר את החולה, שהו"ע התגלות אוא"ס שלמעלה ממ"ט שערי בינה, כדי לרפא את החולת אהבה. וזהו גם מש"נ¹⁶ כחום היום, שהוציא הקב"ה חמה מנרתקה¹⁷, שהו"ע שמש צדקה ומרפא גו'¹⁷, ומורה על הגילוי דבחי' אריך אנפין שממנו נמשך ארוכה ורפואה כו', הרפואה לחולת אהבה. וענין זה (שמש צדקה) הוא ע"ד הגילויים דלעתיד לבוא, כמארז"ל¹⁸ שלעתיד לבוא הקב"ה מוציא חמה מנרתקה צדיקים מתרפאין בה, דכתיב¹⁷ וזרחה לכם שמי שמש צדקה ומרפא גו', וכמבואר במדרש¹⁹ ששמש צדקה הוא משיח.

ג) ומזה מובן גודל מעלת הענין דהכנסת אורחים שגדולה מהקבלת פני שכינה, שהרי אע"פ שהי' אצל אברהם הקבלת פני שכינה באופן נעלה ביותר, וירא אליו הוי', לבקר את החולה, שהו"ע גילוי שער הנו"ן כדי לרפא את החולת אהבה, מ"מ, כאשר וירא והנה שלשה אנשים נצבים עליו, אזי וירץ לקראתם גו'²⁰, שהניחו להקב"ה והלך לקבל את האורחים. ונקודת הביאור בזה, שעיקר העבודה הוא המעשה בפועל, כמארז"ל²¹ לא

(18) נדרים ה, סע"ב. וש"נ.

(19) שמו"ר פל"א, יו"ד.

(20) וירא שם, ב.

(21) אבות פ"א מ"ז.

(14) פ"מ (דרמ"צ קלח, א).

(15) תהלים עג, כה.

(16) וירא שם, א.

(17) מלאכי ג, כ.

המדרש עיקר אלא המעשה, שזהו ענין נעלה יותר מהדביקות דמי לי בשמים ועמך לא חפצתי בארץ, וכפי שמביא כ"ק מו"ח אדמו"ר²² מאמר הצ"צ שכל עניני המס"נ של רבינו הגדול הם כלא לגבי המס"נ לנתק את עצמו (אָפרייסן זיך) מהדביקות דעמך לא חפצתי, כדי להתמסר לעשיית טובה לאיש ישראל, שזהו כללות הענין דהכנסת אורחים, שהוא החק שחקקו אברהם אבינו ודרך החסד שנהג בה²³.

ד) **ויש** לומר בדרך אפשר, שזהו גם ענינו של ראש השנה, שבו חוזרים כל הענינים לקדמותם²⁴, ולאח"ז מתחדשים ונמשכים ע"י תקיעת שופר, שמצות היום בשופר²⁵. והענין בזה, כמבואר בדרושי חסידות²⁶ שקול השופר אינו דיבור מסודר בשכל והבנה והשגה, ואינו אפילו קול פשוט של אדם, כי אם תקיעה בקרן של בהמה, ומ"מ, דוקא עי"ז מגיעים למעלה ביותר, לחדש ולהמשיך את כל הענינים כו'. והיינו, שאף שגדלה מעלת קול ודיבור האדם בשכל והבנה והשגה, ועד לשלימות ההבנה וההשגה ע"י שער הנו"ן דבינה שמרווה את הצמאון דחולת אהבה, מ"מ, הרי ענין זה גופא צריך לחזור ולהתחדש ממקורו בחיות מחודש, ובשביל זה צריך להגיע למעלה בעומק יותר, למקום כזה שאי אפשר להגיע אליו ע"י קול ודיבור האדם בשכל והבנה והשגה, וענין זה נעשה ע"י קול השופר, בקרן של בהמה (ע"ד משנת"ל מעלת המעשה בפועל לגבי הדביקות דמי לי בשמים גו').

וענין זה נמשך במשך כל השנה בכללות העבודה במעשה בפועל כפשוטו, שע"ז מקבצים ומחזירים ומכניסים את ניצוצות הקדושה שנאבדו ונדחו בקצה השמים²⁷, כמ"ש²⁸ והי' ביום ההוא יתקע בשופר גדול ובאו האובדים בארץ אשור והנדחים בארץ מצרים והשתחוו להוי' בהר הקודש בירושלים. וכן תהי' לנו, בקיום התפלה תקע בשופר גדול לאחרוננו, בכיאת משיח צדקנו בקרוב ממש, ובאופן דנגאלין מיד²⁹.

27 ע"פ לשון הכתוב — נצבים ל, ד. וראה לקו"ת תצא לו, א. סה"מ תרל"ד ע' קמו. ד"ה וישב וד"ה אתם נצבים שנה זו (תו"מ חל"ב ע' 315 ואילך; לעיל ס"ע 290 ואילך).

28 ישע"י כז, יג.

29 ראה רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה. וראה תניא אגה"ת פ"א.

22 לקו"ד ח"א מה, א.

23 רמב"ם הל' אבל שם.

24 ראה פרי עץ חיים שער ר"ה פ"א ואילך. לקו"ת נצבים נא, ב. ובכ"מ.

25 משנה ר"ה כו, ב. גמרא שם כו, א.

26 ראה לקו"ת נצבים מד, ב. סידור (עם

דא"ח) שער התקיעות רמו, א ואילך. סה"מ

תרנ"א ע' מז ואילך.